Ideile centrale ale dezbaterilor „mesei rotunde" de la Monaco

Prima „masă rotundă" a fotbalului internațional, organizată la sfîrșitul săptămînii trecute la Monaco, s-a bucurat de un succes deosebit. Lucrările acestei reuniuni, „la nivel înalt" a fotbalului mondial au fost conduse de către JOSE CRAHAY, prim vicepreședinte al U.E.F.A. și M. GUIEU, membru al biroului federației franceze de specialitate.

Desigur, nu era în intenția organizatorilor de a impune forurilor de conducere a activității fotbalistice nici un fel de măsuri imediate. Dorința lor (și sub acest aspect masa rotundă a fost deosebit de utilă) a fost **de a face un sondaj asupra problemelor care frămîntă lumea fotbalistică, de a pune în discuție aceste probleme și de a da o orientare în ceea ce privește evoluția viitoare a fotbalului, atît sub aspectul regulilor de joc, cît și sub acela al amploarei viitoare a competițiilor internaționale.**

În cele două zile de dezbateri, au fost aduse în discuție zeci de aspecte, au fost enunțate numeroase propuneri din cele mai interesante și mai îndrăznețe. In numerele noastre viitoare, ecourile cele mai diverse ale mesei rotunde de la Monaco își vor găsi desigur locul. Deocamdată ne mărginim să enunțăm cîteva aspecte concluzive, esențiale. Iată-le :

1. DISCUȚIILE au fost străbătute, ca **un fir roșu**, de DEPLINGEREA TENDINȚELOR DEFENSIVE ÎN JOC **și de riscurile care încep** să amenințe fotbalul ca spectacol. Pentru **remediere, au fost formulate** propuneri ca : **suprimarea sau limitarea regulii de ofsaid, mărirea dimensiunilor porții, extinderea suprafeței de pedeapsă** etc. **În** acest sens, stadionul **„Louis II"** din Monaco **va deveni în viitor un „stadion laborator"** pe care se vor face experimentări **ale jocului după noile** reguli.

2. IN CEEA CE PRIVEȘTE competițiile inter-cluburi, s-a manifestat **o tendință generală favorabilă creării unui campionat al Europei.** Totuși, diversitatea — și chiar confuzia — ideilor asupra acestui punct au demonstrat că organizarea competiției **mai trebuie încă** studiată. O importantă majoritate a participanților s-a raliat unei propuneri legată de modificarea regulamentului de desfășurare a actualei Cupe a Campionilor europeni. Această propunere constă în **înlocuirea primelor tururi eliminatorii cu grupe de cîte 4 echipe, ai căror cîștigători să se califice în sferturi de finală.** În acest fel, campioana fiecărei țări ar avea asigurate, înainte de eliminare, cel puțin trei întîlniri cu alte echipe campioane tur-retur.

3. S-A DECIS **ca în anul viitor să se desfășoare lucrările unei mese rotunde de proporții și mai largi.** A doua reuniune urmează să aibă loc în luna august 1968. Președinții celor două mari cluburi argentiniene **River Plata** și **Boca Juniors** au oferit un meci între aceste două echipe, care să se dispute la Monaco, și a cărui rețetă să fie vărsată în întregime pentru organizarea viitoarei mese rotunde.

4. UNII REPREZENTANȚI de cluburi sud-americane au formulat propuneri tinzînd la organizarea unui **vast turneu inter-cluburi Europa — America** și chiar a unui **campionat mondial inter-cluburi** care ar urma să se dispute din 4 în 4 ani.

„IUBESC GOLUL !"

Interviu cu internaționalul olandez CRUIJFF

Se pare că echipa **Ajax** a vrut să rămînă inabordabilă înaintea meciului său cu campioana cehoslovacă **Dukla**, astfel explicîndu-se alegerea reședinței la hotelul **„Hubertus"**, aflat la cîțiva zeci de kilometri de Praga. Și tot pentru a cîștiga timp, a dat rolul de aripă-gardă însoțitorilor echipei, ca de pildă : președintele clubului, dl. Praag, ziaristul De Jong de la gazeta **Telegraph**, medicul psiholog Slikboer și... bucătarul echipei, Ricus Walter, pentru a se războ cu indiscreții ajunși la Hubertus (din care, bineînțeles, majoritatea o alcătuiau ziariștii).

Din această cauză ne-am mulțumit cu știrea (comunicată cu cea mai mare discreție la clubul praghez) că în preziua meciului Ajax va face un antrenament de acomodare pe stadionul Dukla.

Inainte de începerea antrenamentului, nu se putea pătrunde la cabinele jucătorilor pentru că bucătarul Ricus Walter, un adevărat cerber, folosea drept argument principal pentru închiderea drumului statura sa comparabilă cu cea a lui Primo Carnera ! Am obținut însă permisiunea unei vizite după terminarea antrenamentului.

Inceput fix la 14,30, ora cînd a doua zi urma să debuteze partida cu Dukla, antrenamentul de la Praga al echipei Ajax Amsterdam a durat o oră, timp în care întregul lot de 15 jucători (antrenorul *Rinus Mihels* a participat cot la cot cu elevii săi) a disputat un joc la două porți. Caracteristica principală: deși cu un specific relaxant, antrenamentul a avut un tempo rapid, iar execuțiile tehnice de mare acuratețe au constituit parte componentă.

După antrenament am avut drept interlocutor pe internaționalul olandez *Cruijff*, considerat drept marea promisiune a echipei Ajax. Abia m-am recomandat și Cruijff (un tînăr înalt, subțire, cu aer adolescentin accentuat de părul său negru, care, rebel, îi cade mereu pe frunte) a trecut la atac:

— V-aș ruga ca interviul dv. să fie scurt și în... două reprize: una acum și cealaltă mîine, după meci !

Am fost de acord și l-am solicitat pentru început cartea sa de vizită. Iat-o: *Johan H. Cruijff*, născut la 25 aprilie 1947, înaintaș central la echipa Ajax — campioană națională, lideră autoritară și în actuala ediție, internațional olandez încă la vîrsta junioratului.

— Unde ați învățat fotbalul și la ce cluburi ați jucat ?

— În orașul meu natal, Amsterdam, la Ajax. Aici am debutat ca „pitic" și am parcurs chiar în timpul junioratului drumul pînă în echipa I. La 18 ani, după ce am terminat școala medie, am devenit jucător profesionist. Să nu uitați însă că la noi jucătorii care nu sînt majori nu primesc bani în mînă, ei beneficiind de sumele ce li se cuvin și care sînt depuse la Bancă pe numele lor, după majorat.

— Ce v-a atras spre postul dv. preferat : atacant central ?

— Golul ! De mic, poarta mă atrăgea ca un magnet și de aceea la adversar respect cel mai mult... portarul.

— Cîte goluri ați marcat în actualul campionat ?

— Am spus că iubesc golul, nu și statistica ! Dar cum campionatul nu s-a terminat, sper să ajung la vreo 40 (în prezent Cruijff a înscris 28 de goluri — N.R.).

— Cum vă pregătiți pentru meciurile internaționale ?

— Nu facem pregătiri sau cantonamente speciale. Jocurile din campionat sînt pentru noi esențiale. Amînăm doar meciul premergător partidei internaționale pentru a evita accidentările.

. . . . . .

A doua zi, cîteva minute după meciul cu Dukla (care consfințise eliminarea echipei Ajax printr-un autogol în min. 88 !) finalul interviului nostru cu Cruijff a fost foarte scurt :

— Deși am atacat și am condus, norocul n-a vrut să ne surîdă nici de această dată ! ne-a spus tînărul internațional olandez, grăbindu-se să-și aline amărăciunea în mijlocul celor peste 3.500 de susținători ai echipei, care au însoțit-o la Praga.

Paul SLAVESCU

Finalul dramatic al meciului Dukla — Ajax: autogolul lui Suurbier în minutul 88 (portarul Bals n-a mai putut interveni) și astfel echipa olandeză este eliminată din C.C.E.

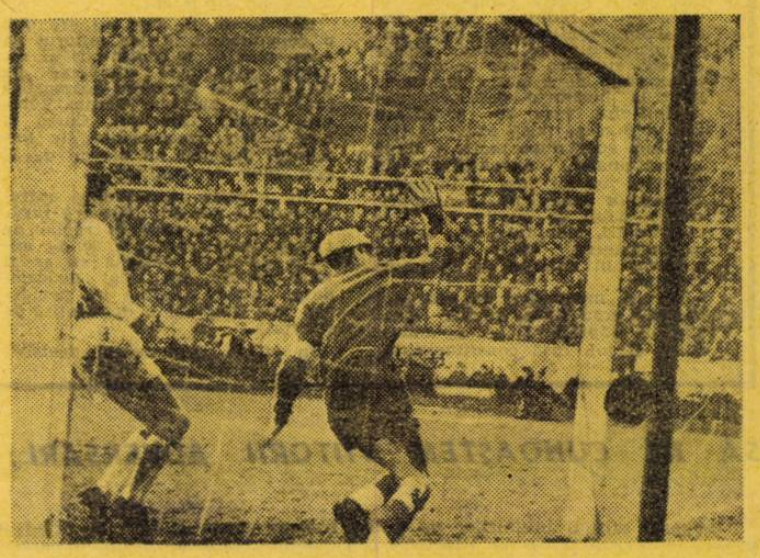

„MĂ NUMESC EUSEBIO" (III)

Traducere de V. BENCOVSCHI (După versiunea în limba cehă din revista KOPANA)

Benfica îmi oferă 250 000 de escudos

Era în anul 1960. Tocmai atunci începuseră derbiurile Benfica —, Sporting Lisabona. Într-una din zile au venit după mine doi emisari ai clubului Benfica, maiorul Carvalho și Mario del Melo, care mi-au făcut prima ofertă de a juca la Lisabona.

Mama a fost de acord, chiar dacă aceasta însemna că trebuie să ne despărțim : **„Situația actuală nu mai poate continua. Fiul meu primește de la clubul Sporting Lourenço Marques din cînd în cînd cîte 50 de escudos, sumă cu care nu poți cumpăra mai nimic. Este de acum matur și trebuie să ajute la întreținerea familiei. Pentru acest motiv fiul meu va juca la Benfica Lisabona".**

Au fost stabilite condițiile de transfer : 250.000 escudos erau partea mea. Nici nu-mi puteam închipui cam cît ar reprezenta în bilete de bancă o asemenea sumă.

Cînd conducerea clubului Sporting din Lourenço Marques a aflat de acordul survenit, mi-a oferit 110.000 escudos ca să rămîn la ei. Această ofertă a clubului Sporting care altă dată m-ar fi bucurat, n-am primit-o. Nu numai pentru motivul că maică-mea spusese ultimul cuvînt, ci pur și simplu pentru faptul că Benfica mă atrăgea.

În noaptea aceea nici n-am închis ochii. Oricît de mult căutam să-mi impun, somnul nu se lipea de mine. Transferul la Benfica era pentru mine ca un basm din „O mie și una de nopți". În același timp însă, sufeream pentru faptul că va trebui să mă despart de toți cei dragi. A doua zi m-am sculat cu noaptea în cap. Simțeam cum mă cheamă orașul. Am plecat să cutreier pe jos și să-mi iau rămas bun de la locurile acele minunate în care îmi petrecusem copilăria. Am ieșit din cartierul meu și am parcurs kilometri întregi pe străzile străjuite de copaci bătrîni și salcîmi înfloriți în culori vii. Umblam de colo pînă colo. Era încă devreme. Forfota străzilor abia începea să crească, se vedeau grupuri de oameni care se duceau la lucru. Tot ceea ce vedeam, bazarele orientale, magazinele, întreg orașul, stîrnea în mine tristețe. Involuntar am lovit cu piciorul un ghemotoc de hîrtie aflat pe trotuar. Cînd l-am văzut rostogolindu-se, l-am mai lovit odată. Am iuțit pasul și m-am îndreptat spre piața Mac Mahon. Am făcut-o spontan. Fără să vreau, pașii m-au dus în acea parte a orașului. Apoi am coborît în port. Aici era deja forfotă și gălăgie, datorită faptului că macaralele uriașe transportau mărfurile pe vapoare.

Se vedeau în aer camioane, baloturi mari, se auzeau strigăte, ordine. Un vapor se pregătea de plecare. Oare încotro s-o îndrepta ? Deodată îmi trecu prin minte — poate spre Lisabona ? Da, precis, spre Lisabona, orașul „oamenilor grei" care mă atrăgeau cu „bani grei".

Mi-am continuat drumul. Privirea mea se opri asupra florilor roșii și a salcîmilor înalți și maiestuoși. Un vapor uriaș de mărfuri, aflat sub pavilion japonez, se îndrepta spre Matola pentru a încărca minereu. M-am oprit. M-am așezat pe o ladă care urma să fie încărcată. În port se aflau numeroase vapoare din cele mai îndepărtate țări. Puțin mai într-o parte un vas ridica ancora. Oare care o fi direcția lui ? Poate spre Lisabona ? L-am urmărit pînă ce a dispărut la orizont...

Lisabona mi-a zăpăcit capul

Zilele treceau și nimeni nu dădea nici un semn de viață, nimeni nu mai veni să vorbească cu mine despre chestiunea care mă interesa. Totul părea că este aranjat, eu însă nu puteam să mă deprind cu această idee. Era oare adevărat că visul meu de a deveni jucător al clubului Benfica se va realiza ? De fiecare dată cînd mă gîndeam la acest lucru eram cuprins de bucurie. Altădată însă îmi stăpîneam sentimentele. Era mai bine așa. Deziluzia nu va fi așa de mare în cazul că n-o să-mi iasă „pasența" cu Lisabona.

Intre timp, la urechile mele au ajuns știri din care reieșea că ceva se petrece în culise. Îmi dădeam seama că independent de oferta clubului Benfica mai erau și alte interese. Persoane cu influență care simpatizau cu Sporting Lisabona depuneau, de asemenea, eforturi spre a mă achiziționa pentru clubul lor. Pînă la urmă și Sporting din Laurenço Marques nu se dădea bătut, căutînd să mă convingă să nu plec. De aceea, doream din tot sufletul ca totul să se termine cît mai repede și ca Benfica să mă cheme la Lisabona.

Mă gîndeam că sărbătorile Crăciunului și Anului Nou le voi petrece în sînul familiei, însă la 16 decembrie, dimineața, am fost înștiințat că sînt chemat la telefon de Lisabona. Era ora 10,30. Am alergat la centrala telefonică. La celălalt capăt al firului, domnul Gastao Silva m-a informat asupra situației : **„Transferul dv. trebuie semnat înainte de 20 decembrie. Luați avionul și veniți la Lisabona. Biletul de călătorie v-a fost reținut".**

Am fost atît de surprins, încît nici nu știu ce i-am răspus. Știu numai că am fugit acasă și cum am trecut pragul ușii i-am spus mamei : **„Mămico, trebuie să plec la Lisabona".**

„Cînd !"

„Mîine" — am strigat eu.

Maică-mea făcu o mină de parcă ar fi căzut din cer. Era foarte nervoasă și nemaiputîndu-și stăpîni emoția, îmi spuse :

„Deci, a sosit clipa !". Mă îmbrățișă și începu să plîngă.

După primele momente de derută am trecut la fapte.

„Trebuie să-ți faci bagajele, băiete..." îmi spuse ea.

Toate le-am făcut imediat. Apoi am aranjat o serie de lucruri legate de plecarea mea. Timpul trecea însă foarte repede. Voiam să-mi iau rămas bun de la rude, cunoștințe, timpul însă zbura și eu nu-l puteam opri în loc.

Sosi și clipa plecării. Înainte de a mă îndrepta spre avion, funcționarii clubului Sporting au încercat să mă oprească. A trebuit să fac eforturi deosebite să-i conving ca să mă lase în pace.

Mi-am îmbrățișat frații, unul după altul, mi-am luat rămas bun de la prietenii care veniseră la aeroport. Mama rămăsese la urmă. M-a cuprins în brațe, duios, așa cum o făcea cînd eram copil. Ne sărutam, iar lacrimile noastre se amestecau.

Apoi, m-am îndreptat spre ușa care dădea spre pista de decolare. Pasagerii erau invitați nominal să se urce în avion. Deodată stewardul de la aeroport anunță :

„Antonio Ferreira..."

Nimeni n-a răspuns.

Se auzi din nou :

„Antonio Ferreira..."

Atunci, unul dintre funcționarii aeroportului, desigur un suporter al echipei Benfica, mi-a atras atenția că acela era „numele meu". Biletul de avion fusese rezervat „pentru orice eventualitate" pe un alt nume.

Plîngeam ca un copil mic în timp ce parcurgeam drumul spre avion. Eram ultimul călător care s-a